

Eminenciás Bíboros Úr, Nagytiszteletű Miniszterelnök-helyettes Úr, Kedves Andrea nővér,
Tisztelt Igazgató Asszony, Tisztelt Tanári Kar, Kedves Vendégek!

2004. december 5-én alig egy éves voltam. Büszke székely felmenők gyermekeként Kolozsvárott ért a hír, amit akkor még nem értettem. Nem tudtam, hogy szüleim arcán miért a szégyen.

2010. május 26-án hat és fél éves voltam. Láttam, ahogy egy kicsit mindenki kihúzza magát, és a többségi nemzet irigykedve néz ránk.

2016 februárjában a családom büszkén vitte haza a honosító okiratot. Tizenhárom éves voltam.

És egy év múlva bekopogtunk a Patrona igazgatójának az ajtaján. Egy erdélyi unitárius lelkészi család gyermeke egy budapesti katolikus iskolában új otthonra talált.

Magam vagyok az élő tanú arra, mint sok ezer ifjú honfitársam, hogy „Egy magyar nemzet van, egy magyar állampolgárság van.”

Azt mondták, hogy külhoni. De nincs olyan, hogy kül-hon. Csak hon. Otthon és itthon. Ma egy nemzet sincs annyira otthon Európában, mint a magyar, akinek több hazája is van.

Kik valamikor Tamási Áron szavait az anyatejjel szívtuk magunkba, ma már egészen más jelentéssel valljuk: „Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.” Egy élet sem lesz elég megköszönni, hogy ebben az iskolában, és ebben a gyönyörű hazában otthon lehetek!

Rövid életem két kötet: egy erdélyi és egy magyarországi. Épp mint az a két megjelent kötetem, amelyeket a mai fiatalok útkereséséről írtam. A normalitás vágyáról egy tébolyult világban. A lassú udvarlásról egy ritmusvesztett élményhajszában. Helykeresésről az otthonatlan világban. Hálám és köszönetem jele e két kötet!

Tisztelt Egybegyűltek, Kedves Vendégek!

Nehéz szavakba önteni és egy kívülállónak elmagyarázni, mit ad nekünk a nővérek jelenléte. Egy olyan szellemiséget biztosít, ami egyedülálló. Ők a második anyukáink és egyben az őrangyalaink. Emellett pedig sok mindent tudunk róluk, amit a külvilág nem láthat, és azt kell, hogy mondjam, a nővérek sokkal szórakoztatóbbak, mint azt gondolják. Újra és újra lenyűgöznek az elhivatottságukkal és lelkesedésükkel, azzal, hogy farsangkor ugyanúgy beöltöznek, mint a többi tanár, hogy a kiránduláson még szoknyában is jobb a tempójuk, mint nekünk és hogy ők is felvesznek fürdőruhát az osztálykirándulásokon. Mindemellett szigorukhoz és szilárd értékrendjükhöz kétség nem férhet. Megtanítják nekünk, hogy aki biztos az értékeiben, az megengedheti magának a derűt és játékosságot.

Mi, a végzős osztály úgy döntöttünk, hogy mégis megkíséreljük legalább egy szeletét átadni a megismételhetetlen „Patrona életérzésnek”. Egy árnyjátékban kívánjuk bemutatni azokat a meghatározó eseményeket, amelyeket mi ebben a közösségben mind ismerünk. A gólyatáborral kezdődik egy Patronás-lány „karrierje”, ekkor válunk ennek a nagycsaládnak a tagjává. A második jelenetben osztályfőnökünket is láthatják majd, aki ezzel is bizonyítja, hogy a nővérek nem riadnak meg a szerepléstől sem. Bemutatjuk, hogy rájuk bármikor számíthatunk, az ofőknél mindig minden van és a leglehetősebb problémákat is elhárítják. A táncvizsga súlyponti esemény, ami nemcsak a szalagavató előkészítője, de a testvériskolával való kapcsolatunk megkoronázása is. Végül pedig a kacagással teli osztálykirándulások és nyári táborok hangulatát varázsoljuk a színpadra, amiből nem marad ki a kenuzás, a fürdés, de az olyan „balesetek” sem, amikor az osztályfőnök a jegyekkel lemarad a vonatról.

Tisztelt vendégek, kedves hölgyeim és uraim, fogadják szeretettel!

Czire Hanga Debóra

Budapest, 2021. december 9.